

semmi meglepő. Lejárattól tovább azonban, vagyis az adós késedelme alatt mennyi jár? A felebbezési bíróság megítélte a kisebb kárkamatot. A Kuria lemérsékelte „a törvényes késedelmi kamatra“: azaz 5%-ra. E mérséklésre az 1923:XXXIX. t.-c. 3. §-ának második rendelkezése nyújt alapot. Csakhogy az adott esetben figyelemmel kellett volna lenni az 1895:XXXV. (és XXXVI.) t.-c. 1. §-ának 2. bekezdésére is, mely szerint: „Ha öt %-nál magasabb kamat van kikötve, ez a felek más megállapodásának hiányában, az adós késedelme esetében tovább folyik“. A 21%-os kikötést lehet érvénytelennek nézni, de csak 8%-on felüli részében. Ellenben 8%-ig megáll a kikötés, tehát a késedelem alatt is tovább folyik a 8%. A kisebb kárkamatnak 5%-ig lecsökkentése a kárkamattörvény idevágó eseteiben is csupán ellenkező megállapodás nemlétében foghat helyet, miután a kárkamattörvény szándéka kézzelfoghatóan a késedelmi kamatnak olyan-amilyen felemelésére, nem pedig a létező kamatszabályok %-ainak a leszállítására irányul.

b. gy.

Külföldi jogesetek. *Olaszország.* Mario Mariani, az ismert olasz regényíró, keresetet indított Bietti milánói kiadó ellen, mert Mario Mariani álnéven egy Francesco Lodi nevű regényíró regényeit hozta forgalomba. Keresetében kérte, hogy a kiadót tiltsák el, hogy ilyen álnév alatt regényeket hozzon forgalomba, a meglévő példányokat kobozzák el és egyuttal kártérítést is kért. A kiadó azzal védekezett, hogy Francesco Lodi már ezt az álnévet használta, mielőtt a felperes irodalmi tevékenységét megkezdte; különben a két író regényei annyira eltérő irányuak, hogy összetévesztés ugy sem lehetséges. A milánói törvényszék a felperest keresetével elutasította és kimondotta, hogy az álnév és a valódi név egyformán az egyéni tevékenység megjelölésére szolgál és irodalmi téren a valódi nevet, mint nevet, védelem csak akkor illeti, ha irodalmi működés van mögötte, ennél fogva álnév és valódi név összeütkezésénél is csak az elsőség dönt. Mivel Francesco Lodi előbb irt Mario Mariani álnéven, mint a valódi Mario Mariani regényírói tevékenységét megkezdte, ettől az álnév használatától nem tiltható el, még a Mario Mariani családi nevet használó író kérelmére sem.

A döntés megfelel a szellemi munka és egyéniség tisztult és azt méltányoló felfogásának. Amint tudományos és művészi téren nincs születési kiváltság, úgy ott nincsen családi név sem. csak amit az ember tevékenységével megszerez. Képzeljük el, hogy mire vezetne az, ha egy álnéven író és esetleg már világhírt szerzett tehetséget egy kontár, kinek véletlenül az a születési neve, eltilthatná annak az álnévnek a használatától, melynek tehetségével és hosszu, megfeszített munkásságával dicsőséget szerzett. Az ítélet felfogása alapján tovább mehetünk. Amennyiben egy híres álnévhez hasonló valódi néven kezd valaki írni olyan műveket, melyeknél az írói egyéniségnek összetévesztése lehetséges, az is kötelezhető, hogy nevét valami megkülönböztetéssel használja, kinek az a név születési neve. Aki becsületes tevékenységet akar kifejtetni és tehetségével akar

eredményt elérni, az maga fog igyekezni azon, hogy minden más irótól megkülönböztessék. Aki családi nevéhez ragaszkodik, mikor ezen a néven más valaki már híres lett, az mindenesetre gyanusítható azzal, hogy idegen hirt akar a maga előnyére felhasználni, tisztességtelen verseny rejtőzik a névhez való ragaszkodás ürügye alatt. Ha egy kereskedelmi cég is védve van az ellen, hogy más valaki születési nevét úgy használhassa, hogy ezzel összetévesztésre adjon alkalmat, ezt a védelmet a magasabb szellemi tevékenység megjelölésére szóló névnek is meg kell adni.

Franciaország. A Ruhrvidék megszállása alatt a német zeneműkiadók és kereskedők elhatározták, hogy a megszállás tartama alatt francia kiadási zeneművet nem árusítanak. Erre a francia zeneműkiadók szindikátusa viszont bojkott alá helyezte a német zeneműveket és kimondta, hogy annak a kereskedőnek, ki német zeneművet árusít, a francia kiadási zeneművek kedvezményes eladását megtagadja. Mivel a felperes zeneműkereskedő német kottákat mégis árusított, a szindikátus tagjai kétszer egy-egy hónapra nem adtak el neki francia kiadási műveket. Felperes kártérítésért perel. A párisi felebbezési bíróság a keresetet elutasítja. Kimondja, hogy egy foglalkozási szindikátusnak joga van azokat az intézkedéseket megtenni, melyek a foglalkozási ág érdekei szempontjából szükségeseek, ami jelen esetben eredményre is vezetett, mert ennek következtében a németországi bojkott megszűnt. Felperessel szembeni zaklatás fenn nem forog. Különben is az egyes kiadók személyes tetszésétől függ, hogy kinek adnak árkedvezményt és kinek nem.

A határozat indokolásával szemben e helyen nem foglalkozom állást. Csak konstatom, hogy éppen Franciaországban is, mely a rendiség emlékeitől való félelmében sokáig annyira megnehezítette az állam és az egyesek közé ékelődő kari egyesületek alakítását, milyen erős lett a társadalom foglalkozások szerinti tagozódása és az érdekképviseletek intézkedési jogának, a tagjaival szembeni funkciójának, elismerése. Mindenesetre érdemes lenne e szervezetek jogának elméleti rendszeres feldogozása.

Sz—i.

Ügyvédség.

A gyakorlati ügyvédképzés kérdéséhez.

Az ügyvédi kar, melyet a mindennapi életben a legridegebb, anyagiassággal szeretnek megvádolni, az idealizmusnak szinte heroikus bizonyítékát szolgáltatja napról-napra. Miközben a legsúlyosabb gazdasági válsággal küzd és megélhetésében már nem is a jogi élet, hanem a mával viaskodik: érdeklődése körét a jogi élet nagy problémáin kívül az ügyvédi kérdések közül is szinte kizárólag a közjogi jellegű témák foglalják le és a karnak katasztrófális felduzzadása idején — igen helyesen — égető és súlyos feladatnak érzi az ügyvédképzés megoldását. Korunk magyar ügyvédjét bátran össze lehet hasonlítani azzal a hőselkü orvossal, aki a maga halálos betegségét is arra